27/10/2023

Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως: Ηρωΐδες στο Έπος του 1940-41 : α) Οι Γυναίκες της Πίνδου β) Οι Αδελφές Νοσοκόμες

/ Γνώμες

Υπάρχουν ημέρες, που όσο κι’ αν περνούν τα χρόνια, δεν λησμονούνται. Αντίθετα κερδίζουν σε τιμές και δόξα. Ανάμεσά τους, μεγάλη και σπουδαία, είναι η 28η Οκτωβρίου 1940, που μας θυμίζει την κοσμοϊστορική μας Νίκη εναντίον της φασιστιστικής Ιταλίας. Νίκη, που αναπτέρωσε το κατατρομαγμένο φρόνημα της Ευρώπης, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Νίκη, που απέδειξε ανίσχυρα τα χιλιάδες μαχητικά αεροπλάνα, τον τρομερό ιταλικό πολεμικό στόλο, το άφθονο πολεμικό υλικό και, κυρίως, τις “επτά εκατομμύρια λόγχες”, όπως εκόμπαζε ο αλαζόνας Μπενίτο Μουσολίνι. Νίκη, που δεν υπολόγισε ακόμη, ότι ο Ιταλός Δικτάτορας είχε κοντά του την τρομερή πολεμική μηχανή της ναζιστικής Γερμανίας, η οποία, εκείνη την εποχή, πατούσε με την βαρειά της μπότα ολόκληρη την Ευρώπη και είχε σύμμαχό της τον φόβο που επάγωνε τις ανθρώπινες καρδιές.

Κι’ αυτή η μεγαλειώδης Νίκη ήταν αποτέλεσμα της ακλόνητης χριστιανικής πίστεως, της φιλοπατρίας, της λατρείας προς την Ελευθερία, της ομόνοιας και της ενότητας του λαού μας, καθώς και της αταλάντευτης αποφάσεως των Ελλήνων, ακόμη και να πεθάνουν για την Ελλάδα.

-Β-

Αλλά, η μεγαλειώδης εκείνη Νίκη, που πέτυχαν οι φαντάροι μας, είχε κι’ ένα αφανή και αθόρυβο σύμμαχο. Κι’ αυτός ήταν οι ηρωΐδες γυναίκες της Πίνδου · που έπλεκαν κάλτσες και “κατσούλες” για τα Ελληνόπουλα που πολεμούσαν · που ζύμωναν συνέχεια ψωμί, μιάς και η Επιμελητεία του Στρατού δεν προλάβαινε, συχνά, να φτάνη στις πρώτες γραμμές του Μετώπου. Οι ηρωΐδες γυναίκες της Πίνδου ήταν αυτές, που, όταν είδαν ότι τα πολεμοφόδια και τα κανόνια ήταν αδύνατον να προωθηθούν στα κακοτράχαλα βουνά και στα καταρράχια της Πίνδου, έγιναν οι ίδιες τα … “μεταγωγικά” : Ζαλώθηκαν στις πλάτες τους κασόνια με πυρομαχικά και τραβώντας με σχοινιά τα κανόνια, τα ανέβαζαν στις βουνοκορφές, παλεύοντας με τις δυνατές νεροποντές και τις φοβερές χιονοθύελλες, αναμαλλιασμένες, μουσκεμένες, ξυλιασμένες από το δυνατό κρύο, αλλά πάντοτε με ανδρείες τις καρδιές, “για τα παιδιά μας, τα Ελληνόπουλα”, όπως έλεγαν. Μπροστά, μια με την βαρέλα το κονιάκ στην πλάτη, παραπίσω η πρωτοκόρη του παπά, κουβαλώντας στην πλάτη πυρομαχικά. Κι’ ερχόταν άλλη, άλλες με σακκούλες και σακκίδια, που είχαν μέσα την αγάπη ενός λαού : μάλλινα ρούχα και πλεχτά, ξερά σύκα και παξιμάδια και σφαίρες και πέταλα για τα μουλάρια, για να φθάσουν ψηλά, όπου ο Στρατός έφραζε με το αίμα του τους Ιταλούς. Κι’ ύστερα, ήλθε αλαφροπάτητη η Δόξα στα αχνάρια που είχαν αφήσει αχνά στο χιόνι · κι’ έσκυψε ευλαβικά και, με φύλλα δάφνης, έγραψε : “ΗΡΩΪΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ. ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥΣ Η ΜΝΗΜΗ. ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ !”.

-Γ-

Αλλά, ενώ ο Στρατός μας, με την αδάμαστη και ακατάβλητη ανδρεία του, πραγματοποιούσε στην Πίνδο και στα Βορειοηπειρωτικά βουνά την θρυλική Εποποιΐα του “ΟΧΙ”, ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός, ευθύς αμέσως μετά την έκρηξη του ελληνοιταλικού πολέμου συγκρότησε ταχύτατα και απέστειλε επειγόντως στην ζώνη των πρόσω Κινητά Χειρουργεία Μετώπου, κατάρτισε στην Άρτα Μόνιμο Νοσοκομείο διακομιδής τραυματιών, ενώ στο Αγρίνιο εγκατέστησε άρτιο και υποδειγματικό Νοσοκομείο Εκστρατείας. Και καθώς ο πόλεμος προχωρούσε, το Β΄ Κινητό Χειρουργείο του Ε.Ε.Σ. μεταφέρθηκε από την Καστοριά στην Κορυτσά. Έτσι, Προιστάμενες, Διπλωματούχες και Εθελόντριες Αδελφές Νοσοκόμες, πρόσφεραν στους ηρωικούς τραυματίες του πολέμου, με μεγαλόψυχη συναίσθηση πατριωτικού καθήκοντος, στοργικές και αδιάλειπτες νοσηλευτικές φροντίδες. Πρέπει δε να τονισθή ότι προεξάρχουσα πάντοτε ήταν η αεικίνητη και ακαταπόνητη και εμπνευσμένη Αθηνά Μεσολωρά, που καθοδηγούσε και επέβλεπε το νοσηλευτικό έργο όχι μόνο στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού, αλλά και στα Κινητά Χειρουργεία και στα Μόνιμα Νοσοκομεία πολέμου, εμψυχώνοντας τις Αδελφές Νοσοκόμες που υπηρετούσαν σ’ αυτά.

118. Η Μάννα του Στρατού στο Αργυρόκαστρο

Δυστυχώς, τον Απρίλιο του 1941, τα αεροπλάνα των ναζιστών Γερμανών επιδρομέων βομβαρδίζοντας τα Ιωάννινα, εβομβάρδισαν και το κτίριο της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, όπου στεγαζόταν το Νοσοκομείο. Οι Αδελφές Νοσοκόμες αρνήθηκαν να κατέβουν στο καταφύγιο για να μην εγκαταλείψουν τους χειρουργημένους τους. Οπότε, μια μεγάλη βόμβα εσκότωσε όλες τις γενναίες Ελληνίδες Νοσοκόμες. Έτσι, στην στήλη της ευγνωμοσύνης, η Ελλάδα ζυγίζοντας την προσφορά τους, την αφάνταστα μεγάλη στα στρατιωτικά νοσοκομεία, όπου κάποιες πέθαναν από την υπερκόπωση, και την θυσία τους στο Νοσοκομείο των Ιωαννίνων, έγραψε ευλαβικά: “ΗΡΩΪΔΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΝΟΣΟΚΟΜΕΣ. ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥΣ Η ΜΝΗΜΗ. ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ !”.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα, γεμάτα από τον Χριστόν και την Ελλάδα.

Διάπυρος προς Χριστόν ευχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης ΑΝΔΡΕΑΣ

Πηγή: pemptousia.gr